

Arrest

nr. 317 239 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DOBRIN
Britselei 28/3A
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2024 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DOBRIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 8 december 2022 werd aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Er werd hem op dezelfde dag een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) opgelegd. Tegen deze beslissingen werd een annulatieberoep ingediend dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) werd verworpen bij arresten nrs. 286 534 en 286 535 op 22 maart 2023.
- 1.2. Op 6 juni 2023 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. De Raad verwierp de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met het arrest nr. 290 523 van 19 juni 2023.

1.3. Op 15 augustus 2023 werd verzoeker gerepatriëerd naar Albanië.

1.4. Op 18 november 2024 biedt verzoeker zich aan aan de grenspost te Brussel Nationale Luchthaven. Na voorlegging van de binnenkomst documenten wordt hem de toegang tot het grondgebied geweigerd en een beslissing tot terughrijving genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 18.11.2024 omuur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende,

de heer:

naam [C.] voornaam [D.]

geboren op [...] te Fier geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Albanië wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te Albanië op : 24.10.2023

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België geldig van 14.11.2024 tot 27.02.2025 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : gezinshereniging

afkomstig uit Pristina met TB2942, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind door België (seiningsnummer [...]) tot 14.08.2027 als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. Betrokkene verklaart hier te komen met het oog op gezinshereniging met zijn Roemeense partner. Hij legt een Roemeense huwelijksakte voor.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007).

Opmerkingen: het visum wordt ingetrokken”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

*In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.*

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 6, artikel 8 en artikel 13 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 3°, 12° en van artikelen 74/13 en 74/14 Verblijfswet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Verblijfswet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grond rechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Schending van het beginsel audi alteram partem;

Schending van het rechtszekerheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel;

*Schending van de zorgvuldigheidsplicht.
De bestreden beslissing stelt als volgt:*

Betrokkene staat geseind door België (seiningnummer ...) tot 14/08/2027 als ontoegankelijk op het Schengengebied.

Betrokkene verklaart hier te komen met het oog op gezinshereniging met zijn Roemeense partner. Hij legt een huwelijksakte voor.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op prive- en familieleven van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM”

De opgegeven motieven zijn niet correct en niet afdoende.

3. M.b.t. het inreisverbod – verzoek tot opheffing

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst naar onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend en het bevel zodoende een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten te moeten afleveren aan verzoeker.

Verzoeker zal hierna aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, een verdragsrechtelijke bepaling die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en primeert op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Verzoeker refereert deels naar het arrest RvV nr. 237 451 van 25 juni 2020, als volgt:

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aids dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooreerst te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest JEUNESSE/ NEDERLAND heeft het EHRM recent nog gewezen op de specifieke omstandigheden welke in rekening dienen te worden gebracht.

Verzoeker citeert uit het arrest:

(...)

"Elementen welke in overweging dienen te worden genomen zijn de omvang in dewelke de gezinsbanden zouden worden verbroken, de hechtheid van de banden in de lidstaat, of er onoverkomelijke hindernissen zijn

om in het land van herkomst te wonen en of er factoren zijn van immigratiecontrole (..) of overwegingen van openbare orde ten gunste van uitsluiting.”

(...)

“ Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (..) Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is; ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...)

Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen. In dezelfde benadrukte het Hof reeds in het arrest *PAPOSHVILI* dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144).

Het arrest *BOULTIF* formuleert o.a. volgende criteria voor de toepassing van art. 8 EVRM. :

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel: enkel het bestaan ervan wordt vermeld, doch er wordt geen daadwerkelijke afweging doorgevoerd;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd: deze worden enkel formeel vermeld doch vormen niet het voorwerp van enige afweging;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd”.

De belangenafweging in de bestreden beslissing is gebrekkig en strijdig met art. 8 EVRM:

(i) Nopens de ernst van de strafrechtelijke inbreuken

Zonder iets of wat te willen minimaliseren, wenst verzoeker toch wel aan te duiden dat er eerder een inreisverbod beslissing werd vernietigd voor veel zwaardere feiten (bvb doodslag) dan de feiten die in de bestreden beslissing door de verwerende partij aangehaald worden.

(ii) Nopens de *BOULTIF*-criteria

De *BOULTIF*-criteria, voorgestaan door het EHRM, werden door verwerende partij niet, minstens onvoldoende betrokken, zodat de belangenafweging als gebrekkig dient te worden beschouwd.

a. De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken

Zoals hierboven toegelicht, is de aard en de ernst van de inbreuken door verwerende partij niet in verhouding bekeken met gelijkaardige dossiers;

b. De tijdsduur die verstreken is

Dat de feiten inmiddels dateren van meer dan 10 jaar geleden en een zekere anciënniteit vertonen, is een element dat door verwerende partij niet wordt meegenomen.

Evenmin wordt de reeds door verzoeker ondergane detentie in overschouw genomen.

c. De gezinssituatie van verzoekende partij

Zoals hoger toegelicht gaat verwerende partij er ten onrechte van uit dat zijn dochter en vrouw vrijelijk kunnen in-en uitreizen.

De dochter dient binnenkort te studeren en de vrouw dient te werken, om de dochter te kunnen onderhouden en groot brengen.

Dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar en gezin vormt met mevrouw [C.] [O.] en steeds hun gezinsleven als koppel hebben beleefd, wordt evenmin in acht genomen door verwerende partij.

De bestreden beslissing doorstaat de toets van het BOULTIF-arrest niet zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.

(iii) Nopens de moderne communicatiemiddelen

In het kader van de belangenafweging meent verwerende partij nog dienstig te kunnen verwijzen naar de beschikbaarheid van moderne communicatiemiddelen.

De verwijzing naar de mogelijkheid voor verzoeker om zich te bedienen van moderne communicatiemiddelen, is onverenigbaar met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingevuld door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven, dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekster wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, UDEH t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S V. W. (stuk 3):

Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging, omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen.

Dit geldt a fortiori voor het duurzame gezinsleven dat verzoeker met zijn vrouw onderhoudt (= meer dan 5 jaar reeds) en met zijn kinderen (ca. 3,5 jaar); zij voeren reeds jaar en dag een gezinsleven zodat redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij thans uitsluitend via telefonie of internet contact zouden houden.

Een schending van art. 8 EVRM dient derhalve te worden aangenomen.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen niet heeft betrokken in haar belangenafweging.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

De belangenafweging die de verwerende partij doorvoerde werd niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen.

Deze middel is bijgevolg gegrond en het reeds opgelegde inreisverbod dient opgegeven te worden

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing dd 08/12/2022 schuldig aan een schending van artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het middel geen uiteenzetting bevat met betrekking tot een schending van artikel 6 en artikel 13 EVRM, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, de artikelen 7, lid 1, 1° 3° en 12° en artikelen 74/13, 74/14, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 41, § 2, van het Handvest, het hoorrecht het rechtszekerheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. In de mate deze rechtsregels worden aangevoerd is het middel niet ontvankelijk.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hem op 12 november 2024 een visum type C werd afgegeven, zodat het inreisverbod zou zijn opgeheven, merkt de Raad het volgende op. Overeenkomstig artikel 21,3, c van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) moeten het consulaat of de centrale autoriteiten bij het onderzoek van de visum controleren of de aanvrager gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (SIS) met het oog op weigering van toegang. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt echter dat het bezit van een eenvormig visum of een visum met beperkte geldigheid als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat de consulaten of centrale autoriteiten de voorwaarden voor de toekenning moeten onderzoeken, houdt niet in dat diezelfde voorwaarden bij aankomst aan de grens niet nogmaals mogen onderzocht worden. Artikel 34 van de Visumcode voorziet immers dat een visum kan worden nietig verklaard of ingetrokken als blijkt dat op het moment van de afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was of indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de advocaat van verzoeker op 28 oktober 2024 de persoonlijke gegevens van verzoeker in het SIS-systeem heeft opgevraagd. Er werd haar medegedeeld dat ten aanzien van verzoeker, geheten V.L., een SIS-seining met het oog op weigering van toegang van kracht was tot 14 augustus 2027. Hierop diende verzoeker onder de naam D.Q. een

visumaanvraag in. Het visum type C voor kort verblijf werd afgegeven op 12 november 2024 en was geldig van 14 november 2024 tot 27 februari 2025.

Het verslag van de grenspolitie vermeldt:

“Bijkomende informatie: betrokkene heeft gebruik gemaakt van de familienaam (C) van zijn echtgenote om zijn nationaal reisdocument van Albanië te bekomen. Mail aan diplobel in Sofia. Politieverslag: Betrokkene komt toe aan de grens, aangezien er in zijn paspoort een visum zit wordt er van betrokkene vingerafdrukken genomen. Hieruit blijkt dat betrokkene sis-geseind is voor art. 24. Echter blijkt dit onder de identiteit: Q D. Terwijl de identiteit vermeldt in zijn paspoort de volgende blijkt en NIET geseind art. 24: [C.] [D.]. Betrokkene blijkt houder te zijn van een Belgisch Schengenvisum, uitgereikt voor familiehereniging. Hij blijkt gehuwd met C.O.C. (hij heeft dus de naam van zijn echtgenote gebruikt op zijn nationaal paspoort van Albanië), woonachtig in ons land. Mevrouw heeft als nationaliteit Roemenië en is houder van een Belgische verblijfstitel.”

De afgifte van het visum voor kort verblijf werd slechts verkregen door het gebruik van een alias en belet niet dat, overeenkomstig artikel 34 van de Visumcode, verzoeker nog steeds diende te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden, zoals het niet *ter fine* van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staan in het SIS.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van zijn gezinsleven merkt de Raad op dat de seining in het SIS *ter fine* van weigering van toegang en verblijf, louter het gevolg is van het inreisverbod dat hem werd opgelegd op 8 december 2022 en dat in werking is getreden bij verzoekers gedwongen verwijdering naar Albanië op 15 augustus 2023. De schade aan het gezinsleven die verzoeker aanvoert is het gevolg van de werking in de tijd van dat inreisverbod. In zijn arrest nr. 286.535 van 22 maart 2023 werd verzoekers gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM als volgt beoordeeld:

“3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.9.1. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden heeft de verwerende partij – ondanks de vaststelling dat verzoekende partij weigerde mee te werken en weigerde verklaringen af te leggen over een eventueel gezinsleven in België – evenzeer gemotiveerd voor zover verzoekende partij wél degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Zo stelt de verwerende partij: “Hoe dan ook verhindert deze beslissing niet dat een eventueel in België wonende partner, vergezeld van eventuele kinderen, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene hen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met een eventuele partner en kind en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.9.2. In casu betreft het geen weigering van voortgezet verblijf nu verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf in België. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

3.9.3. In deze omstandigheden kunnen de criteria die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) met betrekking tot maatregelen die worden genomen inzake gevestigde vreemdelingen en waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, niet zomaar worden aangewend en kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling een schending kan inhouden van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13).

Zo heeft het EHRM reeds geoordeeld: “104. The instant case may be distinguished from cases concerning “settled migrants” as this notion has been used in the Court’s case-law, namely, persons who have already been granted formally a right of residence in a host country. A subsequent withdrawal of that right, for instance because the person concerned has been convicted of a criminal offence, will constitute an interference with his or her right to respect for private and/or family life within the meaning of Article 8. In such cases, the Court will examine whether the interference is justified under the second paragraph of Article 8. In this connection, it will have regard to the various criteria which it has identified in its case-law in order to determine whether a fair balance has been struck between the grounds underlying the authorities’ decision to withdraw the right of residence and the Article 8 rights of the individual concerned (see, for instance, *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, ECHR 2001 IX; *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, ECHR 2006 XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, ECHR 2008; *Savasci v. Germany* (dec.), no. 45971/08, 19 March 2013; and *Udeh v. Switzerland*, no. 12020/09, 16 April 2013).

105. As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country – albeit in the applicant’s case after numerous applications for a residence permit and many years of actual residence – are not the same, the criteria developed in the Court’s case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant. Rather, the question to be examined in the present case is whether, having regard to the circumstances as a whole, the Netherlands authorities were under a duty pursuant to Article 8 to grant her a residence permit, thus enabling her to exercise family life on their territory.

The instant case thus concerns not only family life but also immigration. For this reason, the case at hand is to be seen as one involving an allegation of failure on the part of the respondent State to comply with a positive obligation under Article 8 of the Convention (see *Ahmut v. the Netherlands*, 28 November 1996, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996 VI). As regards this issue, the Court will have regard to the following principles as stated most recently in the case of *Butt v. Norway* (no. 47017/09, § 78 with further references, 4 December 2012). (EHRM, *Jeunesse t. Nederland*, 3 oktober 2014).”

(eigen vertaling: Onderhavige zaak moet onderscheiden worden van zaken met betrekking tot “gevestigde vreemdelingen”, met name personen die reeds formeel een recht op verblijf hebben toegekend gekregen. Een intrekking van dat recht, bijvoorbeeld omdat de vreemdeling veroordeeld werd voor een misdrijf, houdt een inmenging in in het recht op privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dergelijke zaken zal het Hof onderzoeken of de inmenging gerechtvaardigd is in toepassing van de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. Daartoe zal het Hof oog hebben voor de verschillende criteria die zij in haar rechtspraak geïdentificeerd heeft ten einde na te gaan of een “fair balance” werd bereikt tussen de gronden waarop de overheid beslist heeft tot intrekking van het recht op verblijf en het recht op privé- en gezinsleven van het individu. (zie bijvoorbeeld *Boultif v. Switzerland*, *Maslov v. Austria*, *Savasci v. Germany* (dec.), no. 45971/08,; en *Udeh v. Switzerland*, no. 12020/09).

Nu de feitelijke situatie van een gevestigde vreemdeling en dat van een vreemdeling die om toelating tot het land verzoekt – ook al gaat het om een vreemdeling die al verschillende verblijfsaanvragen heeft gedaan en reeds verschillende jaren in het gastland verblijft – verschillend zijn, kunnen de criteria waarvan hoger sprake niet zomaar toegepast worden op een niet gevestigde vreemdeling. De vraag die eerder moet onderzocht worden is of de overheid, gelet op alle omstandigheden, de verplichting had om een verblijfsvergunning af te leveren teneinde de vreemdeling toe te laten zijn recht op gezinsleven uit te oefenen op het grondgebied.

Onderhavige zaak heeft dus niet alleen betrekking op het gezinsleven maar ook op immigratie. Bijgevolg kijkt het Hof naar de principes zoals uiteengezet in de zaak *Butt t. Noorwegen*).

3.9.4. De principes die in onderhavige zaak van toepassing zijn, zijn bijgevolg de volgende:

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Evenzeer heeft het EHRM erop gewezen dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 90).

3.9.5. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partij haar gezinsleven ontwikkeld heeft op een ogenblik waarop zij en haar partner zich ervan bewust waren dat de verderzetting van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekende partij is er evenmin voor teruggedeinsd om valse documenten te gebruiken ten einde in België te kunnen verblijven en werken. De Raad ziet voorts ook niet in waarom de partner samen met het kind verzoekende partij niet op geregelde tijdstippen zou kunnen bezoeken in het herkomstland. Dat het kind van drie jaar binnenkort naar school gaat verhindert het gezin niet om tijdens de schoolvakanties of weekends af te reizen en verzoekende partij te bezoeken. Ook het gegeven dat haar partner zal moeten gaan werken maakt niet dat er geen verlofperiodes zijn waarin zij verzoekende partij samen met het kind kan gaan bezoeken. Rekening houdend met de vaststelling dat zij daarnaast ook gebruik kunnen maken van moderne communicatiemiddelen om ook op die manier contact te onderhouden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het gezinsleven op de voormelde wijze niet verdergezet kan worden, temeer ook niet blijkt dat de partner niet in staat zou zijn op adequate wijze voor het kind te zorgen in afwezigheid van verzoekende partij (cfr. EHRM, *Darren Omoregie and others v. Norway*, 31 juli 2008, § 66).

Gelet op het gegeven dat de betrokkenen niet onwetend konden zijn over het feit dat zij hun gezinsleven stichten terwijl zij er niet van uit konden gaan dat zij dat gezinsleven in België zouden kunnen verderzetten, samen met de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België ook strafbare feiten heeft gepleegd die – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in het verzoekschrift niet slaan op de feiten waarvoor zij in Duitsland werd veroordeeld maar betrekking hebben op het gebruik van valse documenten in België – oordeelt de Raad dat de verwerende partij een redelijke afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het publieke belang, met name de controle op de immigratie en de vrijwaring van de openbare orde, en de private belangen van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het hoger belang van het kind door de bestreden beslissing geschaad wordt. Zo de partner ervoor kiest kan zij namelijk verder met het kind in België verblijven en kunnen zij via bezoeken en moderne communicatiemiddelen het gezinsleven met verzoekende partij verder onderhouden. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat haar partner en kind haar niet zouden kunnen volgen naar het herkomstland. Het kind is nog dermate jong dat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich aan te passen aan het herkomstland van verzoekende partij. Verzoekende partij, die slechts sinds 2017-2018 in België verblijft, toont geenszins aan dat zij geen voldoende banden meer heeft met haar herkomstland om haar gezin te helpen aanpassen aan een leven aldaar. Evenmin ligt enig gegeven voor waaruit kan blijken dat een verhuis naar het herkomstland voor de partner onoverkomelijk is. Er blijkt immers niet dat de partner – voor zover zij dat zou wensen – niet zou kunnen tewerkgesteld worden in Albanië. Het betoog van verzoekende partij dat het onmogelijk is om in Albanië een leven op te bouwen is een gratuite bewering die op niks concreets gesteund is.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat een terugkeer naar het herkomstland een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM, Alleleh and others v. Norway, nr. 569/20 van 23 juni 2022; EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, Darren Omorieg and others v. Norway).

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

De Raad dient vast te stellen dat verzoekers betoog met betrekking tot zijn partner en kinderen in België reeds werd onderzocht en besproken in het arrest nr. 286 535 van 22 maart 2023. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. Aangezien de weigering van toegang tot het grondgebied omwille van een SIS-seining niet meer is dan de uitwerking in de tijd van het inreisverbod, kan ermee worden volstaan te verwijzen naar hogerstaande bespreking.

De Raad merkt ook op dat verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die wijzen op hinderpalen die het gezinsleven in Albanië onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, of dat het contact met verzoekers kinderen niet op een andere manier kan worden onderhouden. Verzoeker was er van op de hoogte dat er een inreisverbod tegen hem van kracht was en dat de toegang tot het grondgebied hem tot 2027 ontzegd was. Dat verzoeker zich daar sterk van bewust was blijkt uit het feit dat zijn advocaat op 28 oktober 2024 verzoekers persoonsgegevens in het SIS heeft opgevraagd en verzoeker kort daarop onder een andere naam een visumaanvraag heeft ingediend. Verzoeker wist zeer goed dat hij in zijn huidige juridische situatie geen aanspraak kon maken op een verblijf op het grondgebied.

Het middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT